

Parafia św. Augustyna

ISSN 2300-9233

ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa

Msze św. dzień powszedni: 7⁰⁰, 8⁰⁰, 9⁰⁰, 18³⁰

niedziela: 7⁰⁰, 8³⁰, 10⁰⁰, 11³⁰, 13⁰⁰, 18³⁰ i 19⁴⁵

Spowiedź św. na każdej Mszy św.

Kancelaria: od wtorku do piątku w godz. 9³⁰ - 10⁰⁰; 16⁰⁰ - 17⁴⁵

tel.: 22-838-30-95 tylko w godz. urzędowania

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

II Niedziela Adwentu

4 grudnia 2022

LITURGIA SŁOWA

Iz 11, 1-10; Ps 72; Rz 15, 4-9; Mt 3, 1-12

Ref. psalmu: **Pokój zakwitnie, kiedy Pan przybędzie.**

W owym czasie pojawił się Jan Chrzciciel i głosił na Pustyni Judzkiej te słowa: „Nawracajcie się, bo bliskie jest królestwo niebieskie”. Do niego to odnosi się słowo proroka izajasza, gdy mówi: „Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, dla Niego prostujcie ścieżki!”. Sam zaś Jan nosił odzienie z sierści wielbłądziej i pas skórzany około bioder, a jego pokarmem były szarańcza i miód leśny. Wówczas ciągnęły do niego Jerozolima oraz cała Judea i cała okolica nad Jordanem. Przyjmowano od niego chrzest w rzece Jordan, wyznając swoje grzechy. A gdy widział, że przychodziło do chrztu wielu spośród faryzeuszów i saduceuszów, mówił im: „Plemię żmijowe, kto wam pokazał, jak uciec przed nadchodzącym gniewem? Wydajcie więc godny owoc nawrócenia, a nie myślcie, że możecie sobie mówić: »Abrahama mamy za ojca«, bo powiadam wam, że z tych kamieni może Bóg wzbudzić dzieci Abrahamowi. Już siekiera jest przyłożona do korzenia drzew. Każde więc drzewo, które nie wydaje dobrego owocu, zostaje wycięte i wrzucone w ogień. Ja was chrzczę wodą dla nawrócenia; lecz Ten, który idzie za mną, mocniejszy jest ode mnie; ja nie jestem godzien nosić Mu sandałów. On was chrzącić będzie Duchem Świętym i ogniem. Ma on wiejadło w rękę i oczyści swój omlot: pszenicę zbierze do spichlerza, a plewy spali w ogniu nieugaszonym”.

W owym czasie pojawił się Jan Chrzciciel i głosił na Pustyni Judzkiej te słowa: „Nawracajcie się, bo bliskie jest królestwo niebieskie”. Do niego to odnosi się słowo proroka izajasza, gdy mówi: „Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, dla Niego prostujcie ścieżki!”. Sam zaś Jan nosił odzienie z sierści wielbłądziej i pas skórzany około bioder, a jego pokarmem były szarańcza i miód leśny. Wówczas ciągnęły do niego Jerozolima oraz cała Judea i cała okolica nad Jordanem. Przyjmowano od niego chrzest w rzece Jordan, wyznając swoje grzechy. A gdy widział, że przychodziło do chrztu wielu spośród faryzeuszów i saduceuszów, mówił im: „Plemię żmijowe, kto wam pokazał, jak uciec przed nadchodzącym gniewem? Wydajcie więc godny owoc nawrócenia, a nie myślcie, że możecie sobie mówić: »Abrahama mamy za ojca«, bo powiadam wam, że z tych kamieni może Bóg wzbudzić dzieci Abrahamowi. Już siekiera jest przyłożona do korzenia drzew. Każde więc drzewo, które nie wydaje dobrego owocu, zostaje wycięte i wrzucone w ogień. Ja was chrzczę wodą dla nawrócenia; lecz Ten, który idzie za mną, mocniejszy jest ode mnie; ja nie jestem godzien nosić Mu sandałów. On was chrzącić będzie Duchem Świętym i ogniem. Ma on wiejadło w rękę i oczyści swój omlot: pszenicę zbierze do spichlerza, a plewy spali w ogniu nieugaszonym”.

Będę się przyglądał niezwyklej postaci Jana Chrzciciela, który z mocą głosi przyjście Zbawiciela. Zaangażuję w modlitwę mój wzrok, słuch i wyobraźnię, aby osobiście spotkać się z Bożym gorliwcem. Osobowość Jana Chrzciciela przyciąga ludzi swym radykalizmem i bezkompromisowością. Jest on człowiekiem pustyni i modlitwy. Jego styl życia oraz wypowiedziane z przekonaniem słowa sprawiają, że ludzie widzą w nim proroka i wyznają przed nim swoje grzechy. Zdobywa autorytet nawet wśród elit społecznych i religijnych. Co mogę powiedzieć o mojej osobowości jako ucznia Chrystusa? Czy potrafię być radykalny i bezkompromisowy w sprawach wiary i w realizowaniu swojego powołania? Czy w moim stylu życia i posługiwania nie idę na kompromis? Zwrócę uwagę, że Jan Chrzciciel wypowiada słowa bardzo trudne i niepopularne. Nie dba przy tym o własną opinię i sławę. Zło nazywa po imieniu. Demaskuje zwłaszcza powierzchowność religijnego życia. Zatrzymam się dłużej przy słowach: „Już siekiera do korzenia drzew jest przyłożona...”. Będę słuchał tych słów wypowiedzianych do mnie gwałtownym tonem. Pomyślę – co jest głównym korzeniem moich grzechów? W czym najbardziej potrzebuję nawrócenia? Wypowiem to szczerze przed Jezusem. Jan całym sobą nastawiony jest na oczekiwanego Zbawiciela. Nie przysłał siebie Jezusa. Pragnie rozbudzić w ludziach pragnienie spotkania z Mesjaszem. Podkreśla, że Jezus jest mocniejszy od niego. W modlitwie będę prosił Jana Chrzciciela, aby pomagał mi stawać się odważnym i radykalnym w moim kroczeniu za Jezusem. Będę powtarzał: **Jezu, chcę być Ci wierny jak Jan Chrzciciel.**

Krzysztof Wons SDS

KOMENTARZE DO CZYTAŃ

Przygotowane przez Bractwo Słowa Bożego

Komentarz do pierwszego czytania

Kraj się napęłni znajomością Pana... Taką obietnicę złożył Bóg przez proroka Izajasza. Nikt i nic nie będzie czynić zła, bo kraj napęłni się znajomością Pana. O jakiej znajomości Boga mówisz, proroku Izajaszu? Czyż naprawdę od tej znajomości zależy jakość życia już tu na ziemi, sprawiedliwe rządy i wzajemna miłość? Czy rzeczywiście wilk z barankiem mogą żyć obok siebie; stronnictwa polityczne zgodnie działać na rzecz dobra wspólnego i narody współpracować w duchu braterstwa? Co faktycznie oznacza znajomość Pana, która jest gwarancją tak upragnionego, zwłaszcza dziś, daru pokoju? W Biblii Hebrajskiej słowo: deah oznacza nie tyle wiedzę, co raczej mądrość życia, zgodnego z wolą Bożą. Deah to umiłowanie Boga i jego nakazów. Deah to postępowanie zgodne z Bożym zamysłem.

O, jak bardzo potrzeba nam dziś deah, – życia według zasad Dekalogu. Dlatego, zwłaszcza teraz, kiedy z niepokojem spoglądamy na poczynania naszych braci w Rosji, wołamy: Przyjdź! Przyjdź Panie Jezu z mocą Twego Ducha. Napęlnij nas wszystkich darem bojaźni Pańskiej, to jest poszanowaniem Bożego Prawa, aby cała nasza Ojczyzna i świat został napęlniony znajomością Ciebie. Niech zatryumfuje Prawda i Pokój. Marana Tha!

Komentarz do psalmu

Jezus Chrystus pewnego dnia powiedział o sobie w następujący sposób: musi się spełnić wszystko, co jest napisane o mnie w prawie Mojżesza i u proroków, i w Psalmach (Łk. 24:44), a do tych należą m.in. psalmy mesjańskie: 2, 22, 40, 41, 45, 69, 72, 110, 118 i czytany dziś w Liturgii Słowa Psalm 72.

Ten ostatni to jeden z bardziej cenionych utworów w tradycji ju-

daistycznej i chrześcijańskiej. Podobnie jak odczytywany dzisiaj fragment prorockiej Księgi Izajasza maluje postać Mesjasza mającego wkrótce nadejść z darem pokoju i sprawiedliwości, tak Psalm 72 mówi o władcy, którego rządy będą pełne poszanowania Bożego prawa. Utwór najprawdopodobniej został skomponowany przez króla Dawida, modlącego się za przejmującego po nim władzę Salomona. Autor prosi Boga o błogosławieństwo dla obejmującego tron. Wymienia szereg wypowiedzianych w formie modlitewnej życzeń dla króla: szacunku i pomyślności (wersety 5-7); dominacji na całym świecie (w. 8-11); ładu społecznego w kraju (w. 12-14); błogosławieństwa (15-17). Nowy władca zapowiada się bardzo obiecująco. Za jego rządów zatryumfuje sprawiedliwość i pokój (w. 7), gdyż weźmie w obronę potrzebujących i najbardziej bezbronnych (w. 4). Okaże miłosierdzie tym, którzy stanowią margines społeczeństwa (w. 12). Panowanie nowego władcy będzie miało wpływ także na inne narody. Nawet wrogowie będą się mu kłaniać (w. 9). Wszystkie te łaski spłyną na królestwo, ponieważ decyzje i czyny monarchy będą zgodne z Bożym zamysłem. W królewskim posłuszeństwie woli Najwyższego będzie gwarancja pokoju i pomyślności jego władzy. Dobrobytem i bogactwem Bóg obdarzy swego pomażnika i cały kraj.

Zapowiedzi Psalmisty doskonale zostaną wypełnione w wyczekiwanym Mesjaszu – Królu pełnym miłosierdzia i sprawiedliwości. To właśnie Jezus Chrystus przyniesie pokój całemu ludowi, bronić będzie pokornych, przyjdzie z pomocą dzieciom ubogich, ujarzmi krzywdziciela (wers 4; tł. za R. Brandstaetterem, Psalterz, Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 1970, s. 186).

KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

1618 Chrystus jest centrum całego życia chrześcijańskiego. Więż z Nim zajmuje pierwsze miejsce przed wszystkimi innymi więzami rodzinnymi lub społecznymi. Od początku istnienia Kościoła byli mężczyźni i kobiety, którzy zrezygnowali z wielkiego dobra małżeństwa, by iść za Barankiem, dokądkolwiek się uda, by troszczyć się o sprawy Pana i starać się Jemu podobać, by wyjść na przeciw przychodzącemu Oblubieńcowi. Sam Chrystus powołał niektórych, by szli za Nim, przyjmując taki sposób życia, którego On pozostaje wzorem:

Bo są niezdadni do małżeństwa, którzy z łona matki takimi się urodzili; i są niezdadni do małżeństwa, których ludzie takimi uczynili; a są i tacy bezżenni, którzy dla Królestwa niebieskiego sami zostali bezżenni. Kto może pojąć, niech pojmuje! (Mt 19, 12).

1619 Dziewictwo dla Królestwa Bożego jest rozwinięciem łaski chrztu, wymownym znakiem pierwszeństwa więzi z Chrystusem, żarliwego oczekiwania na Jego powrót, znakiem, który przypomina także, że małżeństwo jest rzeczywistością obecnego świata, który przemija.

Psalm ten może być wspaniałą lekcją dla wszystkich przywódców państw i dla tych, którzy zajmują ważne, kierownicze stanowiska. Najlepszy władca, przełożony, dyrektor to taki, który ma na oku zawsze to, co bardziej podoba się Bogu, co jest zgodne z Bożą wolą. Jak mówi pewna maksyma pustelników: „Gdzie Bogu okazuje się

posłuszeństwo, tam zakwita błogosławieństwo”.

Niech ten psalm dzisiaj wypełnia nasze serca. Niech zakwitnie Sprawiedliwość i wielki Pokój, zanim księżyc zgaśnie. Niech Imię Boga trwa na wieki. Niech na nowo imieniem Jezus błogosławią siebie ludy całej ziemi.

Komentarz do drugiego czytania

W pierwszym czytaniu zobaczyliśmy, jak niezwykle ważny jest *deah* – postępowanie zgodne z Bożą wolą. Psalm 72 ukazał owoce życia w posłuszeństwie Bogu. Fragment 15 rozdziału Listu do Rzymian wyraźnie skonkluduje wartość uczenia się życia z biblijnych ksiąg: to, co niegdyś zostało napisane, napisane zostało także dla naszego pouczenia (Rz 15, 4). Dlatego dobrze jest wziąć do rąk Pismo Święte i poświęcić czas na osobistą medytację dzisiejszych tekstów niedzielnej Liturgii Słowa, abyśmy dzięki cierpliwości i pociesze, jaką niosą Pisma, podtrzymywali nadzieję. O jakiej nadziei mówi św. Paweł? Nadziei na co? Greckie słowo *elpida* jest jednym z kluczowych pojęć w Liście do Rzymian (4, 18; 5, 4 - 5; 8, 19 - 21; 12, 12). Źródłem nadziei tak dla judeochrześcijan, jak i ochrzczonych pogan jest Sam Bóg - Jezus Chrystus. Tych pierwszych obdarzył wszelką radością oraz pokojem z powodu daru zbawienia. Dla tych drugich stał się wypełnieniem obietnic mesjańskich.

Przykład różnych bohaterów biblijnych, np. Abrahama, dobitnie pokazuje, że nadzieja rodzi wytrwałość, nie zawodzi, chroni przed rezygnacją. Nigdy nie wolno tracić nadziei, gdyż Bóg jest wierny i jak

pokazuje historia narodu wybranego, dotrzymuje obietnic. Nadzieję podtrzymują Pisma. Z nich można się uczyć, jak żyć na co dzień postawą nadziei, w jaki sposób nadzieję uczynić swoim stylem życia. Nadzieja ma wszystkich pobudzać do stałej postawy uwielbiania Boga w jedności z całą wspólnotą Kościoła: judeochrześcijanie z chrześcijanami wywodzącymi się z pogańskich religii. Takie pełne zgody postępowanie spełnia oczekiwania nadejścia pokoju. Podejmowanie czynów płynących z nadziei, z wiary, że Bóg jest i że Jego słowo ma moc, jest naśladowaniem samego Chrystusa. Toteż dziś nie wolno nam tracić nadziei na przyjście Boga z darem pokoju, z łaską pojednania zwaśnionych narodów. Potrzeba jednak z naszej strony troski o *deah*, o życie zgodne z wolą Bożą każdego dnia, o zgodne jednymi ustami uwielbianie Boga i obdarowywanie siebie nawzajem taką miłością, jaką nas umiłował Chrystus.

Komentarz do Ewangelii

Żyć jednak zgodnie z wolą Bożą oznacza potrzebę nawrócenia, konieczność *metanoi* (gr. *metanoia* – zmiana myślenia). Jest ono warunkiem przyjścia królestwa niebieskiego, czyli Boga i Jego praw, Jego zasad życia gwarantujących ład, zgodę i pokój. Dlatego dziś w Ewangelii z całą mocą brzmią słowa Jana Chrzciciela: Nawracajcie się...! (Mt 3, 2: *metanoiei/te*, czyt.: *metanoiejte*), przygotujcie drogę Panu, dla Niego prostujcie ścieżki! Widzialnym znakiem przyjęcia słów proroka Jana był chrzest z wody, podczas którego ludzie wyznawali swoje grzechy i doświadczali łaski oczyszczenia

z tego, co stare, brudne, dalekie od świętości.

I my postaramy się nie odwlekać spowiedzi świętej do ostatniego tygodnia przed Świętami, lecz czym prędzej wyznajmy naszą nędzę w Sakramencie Pokuty i Pojednania, bo każde drzewo, które nie wydaje dobrego owocu, zostaje wycięte i wrzucone w ogień. Nie bądźmy jak faryzeusze i saduceusze – plemię żmijowe, które zadufane we własnej pysze zamknęło się na autentyczny głos Boga. Bóg nie żąda od nas, abyśmy jak św. Jan Chrzciciel nosili odzienie z sierści wielbłądziej i żywili się szarańczą (greckie słowo *akris* oznaczać może i owada, i roślinę strączkową, chleb świętojański, cetrację), ale oczekuje serc gotowych na Jego przyjście. Może zdarzyć się tak, że, i my, jak syn Zachariasza, będziemy głosem wołającym na pustyni. Jeśli jednak tak jak on, własnym przykładem życia będziemy mówić o Bogu, wówczas całe tłumy słuchaczy (Jerozolima oraz cała Judea i cała okolica nad Jordanem) pociągną w naszym kierunku i wydadzą godny owoc nawrócenia. Godny (gr. *aksios* – warty, dojrzały), czyli taki, którym inni będą mogli się karmić.

Jeden głos wołającego na pustyni i liczne tłumy nawracających się... Jeden Jonasz, pięć słów i przemiana moralna wszystkich mieszkańców Niniwy. Jeden prorok... Jeden „ja”, ale wierny w głoszeniu Boga. To wystarczy, by działał się cuda Bożego miłosierdzia, by przybliżyło się do nas królestwo niebieskie. Marana Tha!

Komentarze zostały przygotowane przez s. Marię Faustynę Ciborowską ISMM

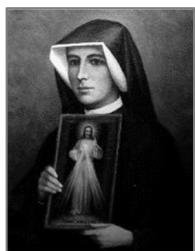
ŚWIĘTA BARBARA, DZIEWICA I MĘCZENNICA

Urodziła się w drugiej połowie II wieku. Była piękną córką bogatego poganina Dioskura z Heliopolis w Bitynii. Ojciec wysłał ją na naukę do Nikomedii. Tam zetknęła się z chrześcijaństwem. Prowadziła korespondencję z wielkim filozofem i pisarzem Orygenesem z Aleksandrii. Pod jego wpływem przyjęła chrzest i złożyła ślub czystości. Ojciec dowiedziawszy się o tym, pragnąc wydać ją za mąż i złamać opór dziewczyny, uwięził ją w wieży. Jej zdecydowana postawa wywołała w nim wielki gniew. Przez pewien czas Barbara była głodzona i straszona, żeby wyrzec się wiary. Potem wydał ją sędziemu, który ją torturował. Sędzia zrozumiał, że torturami niczego

nie osiągnie. Wydał więc wyrok, by ściąć Barbarę mieczem. Barbara poniosła męczeńską śmierć w Nikomedii (lub Heliopolis) ok. 305 roku.

Z NAUCZANIA BŁ. KARD. STEFANA WYSZYŃSKIEGO

Ludzie ratują wartość pieniądza, ale nie umieją ratować wartości życia.

Z DZIENNICZKA ŚWIĘTEJ FAUSTYNY

Nie jest to rzecz łatwa znosić wesoło cierpienia, a zwłaszcza niewinne. Natura zepsuta burzy się, i choć wola i rozum są wyższe ponad cierpienie, bo są w stanie czynić dobrze tym, co im zadają cierpienie, to jednak uczucie robi dużo hałasu i jak duch niespokojny napada na wolę i rozum; lecz gdy widzi, że samo nic nie może – cichnie i poddaje się rozumowi i woli

(Dz 1152).

CZAS POBOŻNEGO I RADOSNEGO OCZEKIWANIA

Adwent (z łac. *adventus* - przyjście, przybycie) to okres w roku liturgicznym, który obejmuje cztery kolejne niedziele przed 25 grudnia. Adwent składa się z dwóch części:

a) czasu, w którym kierujemy nasze serca **ku oczekiwaniu powtórnego przyjścia Jezusa** w chwale na końcu czasów (okres od początku Adwentu do 16 grudnia włącznie);

b) czasu **bezpośredniego przygotowania do Uroczystości Narodzenia Pańskiego**, w której wspominamy pierwsze przyjście Chrystusa na ziemię (od 17 do 24 grudnia).

Zwornikiem wszystkich tekstów liturgii adwentowej obydwu części jest czytanie księgi proroka Izajasza. Czytanie to obrazuje **tęsknotę za wyczekiwaniem Mesjaszem**. Teksty liturgiczne Adwentu ukazują postacie Starego i Nowego Testamentu, przez których życie i działalność Bóg zapowiadał i przygotowywał świat na przyjście Jego Syna: Maryję, Jana Chrzciciela, Izajasza. Adwent to czas radosnego oczekiwania na spotkanie z Panem i przygotowania się do niego przez pokutę i oczyszczenie. Dlatego Kościół zachęca do udziału w rekolekcjach, przystąpienia do sakramentu pojednania, udziału w Roratach.

Z tych względów Adwent jest okresem pobożnego i radosnego oczekiwania.

OGŁOSZENIA

1. Dziękujemy za **ofiary złożone na remont** naszego kościoła.
2. Dziś – **Adoracja Najświętszego Sakramentu** o godz. **18:00**.
3. Zapraszamy do adwentowego **czuwania i modlitwy**. Wspólne **Laudesy** (modlitwa Liturgią Godzin) od poniedziałku do piątku o godz. **6:00**. **Roraty** – od poniedziałku do soboty o godz. **6:50**. Na Roraty zapraszamy z lampionami, w szczególności dzieci.
4. Spotkanie **Żywego Różańca** odbędzie się dziś po Mszy św. o godz. **8.30** w dolnej plebanii.
5. W uroczystość **Niepokalanego Poczęcia NMP** – 8 grudnia – zapraszamy na nabożeństwo ku czci Matki Bożej Muranowskiej – *Akatyst*. Nabożeństwo zostanie odprawione o godz. **19.30**.
6. **Zapraszamy do obejrzenia** w nawie bocznej kościoła wystawy poświęconej historii parafii i Muranowa. Wystawę oglądać będzie można do przyszłej niedzieli (11 grudnia).
7. **Świece Caritas oraz opłatki** są do nabycia w zakrystii.
8. Do przyszłej niedzieli (11 grudnia) można przynosić do kościoła lub zakrystii produkty spożywcze o długiej dacie ważności, które zostaną przekazane ubogim rodzinom z naszej parafii.
9. Zakończyliśmy przyjmowanie zaproszeń na „kolędę”, która odbędzie się po nowym roku. Informacje, kiedy odwiedzimy zgłoszone rodziny w ramach wizyty duszpasterskiej zostaną podane w późniejszym czasie.
10. **Wspomnienia liturgiczne**: we wtorek – wsp. **św. Mikołaja**, biskupa; W środę – wsp. **św. Ambrożego**, biskupa i doktora Kościoła; w czwartek – uroczystość **Niepokalanego Poczęcia NMP**, Msze św. o godz. **7:00, 8:00, 9:00, 12:00 i 18:30**. Zapraszamy na dodatkową Mszę św. w **Godzinę Łaski**, czyli o godz. **12:00**. W sposób szczególny zapraszamy rodziny oczekujące potomstwa oraz modlące się o potomstwo. Pozostałe Msze św. jak w tygodniu. Na Mszy św. o godz. **18:30** będzie możliwość podjęcia **Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego**. W sobotę – wsp. **Najświętszej Maryi Panny Loretańskiej**. W tym dniu przypada **126. rocznica pierwszej Mszy św.** odprawionej w naszym kościele.

Prosimy o ofiary na pokrycie kosztów druku gazetki. Bóg zapłać!

Redagują: ks. prał. Walenty Królak oraz Parafianie.

www.swaugustyn.pl

Wydawca: Parafia św. Augustyna, ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa. 300 egz. Opracowanie biuletynu i druk: lis888@wp.pl